

Suite Habana

Suite Habana, Fernando Pérez, 2002

Un dia qualsevol a L'Havana: la ciutat i la seva gent.

Suite Habana, pel·lícula que va inaugurar l'última edició del Festi-val de Cinema de San Sebastián, parteix com el seu mateix títol suggereix, d'una estructura musi-cal on tot s'explica a través dels sons. No hi ha entrevistes, ni dià-legs ni narrador; només imatges, sons i música per expressar cinematogràficament el dia a dia de deu persones; homes, dones i un nen, ciutadans de L'Havana, que mostren a l'espectador la seva vida pública i també la més privada.

La pel·lícula comença, com el dia mateix, a trenc d'alba, amb la sortida del sol sobre l'illa. A partir d'aquí, Fernando Pérez va mostrant-nos els personatges que ell mateix ha escollit per a representar el col·lectiu d'havaners: homes i dones joves, madurs i vells, inclòs un nen de 10 anys, de diferents grups socials i que tenen oficis diferents. Enmig, però, d'aquesta diversitat, hi ha quelcom en comú: tots tenen algun somni.

A la pregunta de «per què un dia a L'Havana?» Fernando Pérez respon: «perquè L'Havana avui és un punt de referència per a molts, un

misteri per a altres i un somni ple de contradiccions i contrastos per aquells que l'estimen o la critiquen».

Entre la realitat i la ficció

La pel·lícula es mou entre el documental i la ficció. Els personatges no són actors professionals, sinó persones que s'interpreten a elles mateixes en una posada en escena de ficció.

Davant la pregunta de com van sorgir els personatges, el director explica que es va decantar per persones normals i corrents, la gent que treballa i que porten una vida que de tan normal passa desapercebuda.

És a la nit, però, quan alguns d'ells converteixen en realitat els seus somnis. Acabada la jornada laboral, Ernesto (peó d'obra) es converteix en ballarí, Ivan passa de la seva feina a l'hospital a fer de transvestit en una sala d'espectacles, Norma de 70 anys treu el seu cavallet i es posa a pintar i així tants d'altres, persones de carn i ossos que no volen renunciar als seus somnis malgrat la precarietat econòmica en la que viuen.

No es pretén recórrer fil per randa la vida de cada persona durant 24 hores, explica el director, la idea és més aviat captar alguns moments precisos, d'aquesta manera es va donar marge a la improvisació, encara que el resultat final no té res d'improvisat i l'ordre en com es van succeint les escenes respon a una acurada tasca pos-terior de selecció.

L'Havana

La ciutat esdevé escenari fonamental i coprotagonista, juntament amb els personatges reals, d'aquesta pel·lícula. Homes, dones i nens transiten pels seus carrers en bicicleta, en autobusos atapeïts de gent o a peu per carrers cos-teruts. Així anem veient de pas-sada aquesta Havana, on el somni de la revolució fa temps que es va esvaïr: edificis a punt d'enfonsar-se, parcs i places plens de vege-tació o el moll amb el mar sempre de fons són alguns dels escenaris que acompanyen amb el seu deteriorament, bellesa i persona-litat, els nostres protagonistes.

El director

Fernando Pérez va néixer a L'Havana el 1944. Es va llicenciar en Llengua i Literatura Hispàniques a la Universitat de L'Havana. Va començar la seva activitat cinematogràfica com a assistent de producció i traductor el 1962. Al 1975 va iniciar la seva carrera com a documentalista. La seva primera pel·lícula de ficció és del 1987: *Clandestinos*. Pérez ha presentat la seva obra i ha rebut premis en nombrosos festivals nacionals i estrangers. També ha publicat articles i crítiques de cinema i ha impartit classes d'Appreciació Cinematogràfica i Història del Cinema a la Universitat de L'Havana i a l'Escola Internacional de cinema i Televisió de San Antonio de los Baños, de la qual ha estat responsable de la càtedra de Realització i director docent. Al 1982 va rebre el Premio Casa de las Américas en el gènere testimoni pel seu llibre *Correspondencias de guerra*. En aquest 2003 ha estat nominat al Premio Nacional de Cine de Cuba en la seva primera edició.

Fitxa tècnica

Equip tècnic

Director: Fernando Pérez
Fotografia: Raul Pérez Ureta
Música: Edesio Alejandro, Ernesto Cisneros
Muntatge: Julia Yip
Productors: Jose Maria Morales, Camilo Vives
Durada: 80 minuts

Filmografia

Documentals

1975
Puerto Rico

1975
Crónica de la victoria

1975
Cascos blancos

1977
Cabinda

1977
La sexta parte del mundo

1978
Siembro viento en mi ciudad

1978
Sábado rojo

1979
Monimbó es Nicaragua

1980
400 niños

1981
Mineros

1981
Las armas invisibles

1982
Camilo

1983
Omara

1985
La isla del tesoro azul

Ficció:

1988
Clandestinos

1990
Hello Hemingway

1994
Madagascar

1988
La vida es silbar

2002
Suite Habana